

antifa str

antifastr@yahoo.com

τεύχος 8ο, αθήνα 12/09

NO need for MERCY

Η ιστορία του είχε χοντρά-φιλά ως εξής: σε έρευνα ρουτίνας από ασφαλίτες σ' αυτόν και την παρέα του, απαντούσε στις βλακώδεις ερωτήσεις των μπάτσων με την ίδια παρρησία που θα είχε οποιοσδήποτε άλλος στην ηλικία του και μεγαλωμένος σ' αυτόν τον τόπο (και μάλιστα έχοντας καταφέρει να εισαχθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, κάτι αρκετά δύσκολο για μετανάστη, ιδίως πρώτης γενιάς) μπροστά σε μια έρευνα άνευ λόγου. Όταν λέμε παρρησία δεν την εννοούμε βέβαια σαν κάτι ξεχωριστό, απλά σαν φυσικότητα, σαν έλλειψη φόβου - και γιατί να φοβηθεί κάποιος όταν δεν υπάρχει τίποτα για να τον κατηγορήσουν; Έτσι λοιπόν η έρευνα εξελισσόταν ομαλά, όμως μόνο μέχρι το σημείο που οι μπάτσοι είδαν το αλβανικό όνομά του στα χαρτιά. Τότε άφησαν την έρευνα και καταπίστηκαν με τη σωματική βία· ξύλο για να ζητήσει συγγνώμη. Γιατί; Προφανώς - γιατί κανένας αληθινός λόγος δεν ακούστηκε - επειδή δεν είχε ικετευτικό ούτε τρομαγμένο βλέμμα, επειδή δεν τους είχε δώσει τη χαρά να νιώσουν ότι από αυτούς εξαρτιόταν η μοίρα του. Η άρνησή του να υπακούσει στην αλλοτρόσαλλη φασιστική απαίτησή τους απαντιόταν με περισσότερο ξύλο, μέχρι τον τραυματισμό του.

Αυτή η ιστορία δεν έχει να πει κάτι το διαφορετικό από τόσες και τόσες άλλες που έχουν εξελιχθεί σ' αυτά τα μέρη της στυγνής εκμετάλλευσης όποιου βρεθεί σε θέση αδυναμίας. Κι οι μπάτσοι στη συγκεκριμένη περίπτωση έκαναν ακριβώς αυτό που κάθε γουρούνι, με στολή ή χωρίς, δεν παραλείπει ποτέ: το να υπενθυμίσουν και με τη βία να προσπαθήσουν να χαράξουν στη συνείδηση των αδύναμων αυτήν τη θέση αδυναμίας, το σκυμμένο κεφάλι που πρέπει να έχουν για να υποδέχονται τα δεινά σαν πετρωμένο και οτιδήποτε άλλο σαν ευεργεσία, το μάθημα που θα πρέπει να ξέρουν καλά όταν θα έρθει η ώρα και της δικής τους εκμετάλλευσης.

Αφού λοιπόν δεν έχει αυτή η ιστορία κάτι το διαφορετικό, εμείς την αναφέρουμε όχι σαν μια ακόμα μαρτυρία για πράγματα ήδη γνωστά σε όσους έχουν την ελάχιστη ευαισθησία ακοής και όρασης για να τα αντιληφθούν. Αλλά για τον εξής λόγο: η παραπάνω εξιστόρηση έγινε στον κύκλο μιας παρέας μεταναστών, όχι στα πλαίσια μιας συζήτησης αλληλοβοήθειας, αλλά στην κουβέντα μιας φιλικής συγκέντρωσης. Κι αυτή η αφήγηση δεν γινόταν με το ύφος της περιγραφής ενός δράματος· ο αφηγητής μετέδιδε την παλιά του - εξαιρετικά δυσάρεστη - εμπειρία με πολύ χιούμορ στους φίλους του, τη διασκεδάζε αυτός και μαζί του όλη η παρέα. Το ίδιο έκαναν και με τις υπόλοιπες αφηγήσεις που ακολούθησαν, για εμπειρίες της βίας των κρατικών οργάνων, δεν τις ανέφεραν για να πέσουν σε περισυλλογή αλλά για να γελάσουν· και γελούσαν.

Όποιος ψάξει να βρει την καταγωγή αυτού του γέλιου και οδηγηθεί στην υποτίμηση του μεγέθους της βίας των περιστατικών (ότι εντάξει μωρέ, για να το διασκεδάζουν τώρα θα πει ότι δεν τους έκαναν και τίποτα τότε), θα του αξίζει να εισπράξει μια γερή αντίστοιχη δόση για να δει πιο καθαρά τα πράγματα, ενώ όποιος τη βρει στις ψυχολογίζουσες θεωρίες για απώθηση και τα σχετικά, θα επαληθεύσει απλώς αυτό που τον ενδιαφέρει, τις θεωρίες του.

Για εμάς αυτή η αντιμετώπιση της παρέας, το γέλιο της, είναι κάτι ουσιαστικό. Το σημερινό χιούμορ του αλλοτινού πισιρικά μετανάστη που δεχόταν τα χτυπήματα των μπάτσων, όταν αφορά αυτό το ίδιο γεγονός, είναι η απόδειξη ότι το αποτέλεσμα που επεδίωκαν δεν πραγματοποιήθηκε. Ο φόβος δεν εγκαταστάθηκε μέσα του, η ευκολία ή η δυσκολία της εκμετάλλευσής του θα παραμείνει επίδικο αντικείμενο κι ας αποπειράθηκαν τα κρατικά αποβράσματα (που, όπως φανταζόμαστε, θα αποτελούν μειοψηφία ανάμεσα σε όλα τα υπόλοιπα πρόθυμα αποβράσματα της κοινωνίας) να δώσουν από νωρίς μια δραστική λύση. Δεν είμαστε στη σκέψη του ούτε των άλλων μελών της παρέας για να ισχυριζόμαστε ότι η βία δεν τους πτόησε. Στο γέλιο τους όμως βλέπουμε την κατανίκηση της προσπάθειας καθήλωσής τους μέσω του τρόμου.

Το γέλιο αυτό είναι ουσιαστικό και για έναν ακόμα παραπλήσιο λόγο: γιατί ξορκίζει τον οίκτο τον οποίο έχουν πρόχειρο πολλοί "ευαίσθητοι" μπροστά σε τέτοιες περιπτώσεις. Αλίμονο αν είχε την ανάγκη οίκτου αυτός κι αυτή που πορεύονται μέσα από όλες αυτές τις δυσκολίες για να φτάσουν κάποια στιγμή να μπορούν να γελάσουν μ' αυτές. Ο οίκτος και τα συναισθήματα συμπόνιας του συρμού συντελούν στην αναμόχλευση της φρίκης, το γέλιο όμως της παρέας δηλώνει την υπέρβασή της· και το χλευασμό εκείνων που τους την προκάλεσαν. Κι αν κάπου θα ταίριαζε τίμια συμπαράσταση, θα ήταν στην ενδεχόμενη επιθυμία αυτός ο χλευασμός να συμπληρωθεί με κάποιο βαθμό επιστροφής της βίας στους πρωτεργάτες της. Χωρίς οίκτο.

NO NAZIS!

5. September, Dortmund:
Sich dem Naziaufmarsch in den Weg stellen!

ANTIFAschistische Demo 11h / HBF
4. September: Vorabend Demo 18 H / HBF

www.s5.noblogs.org

Ας πούμε πρώτα λίγα για την πόλη: βρίσκεται στη δυτική γερμανία, στην πλούσια βιομηχανική περιοχή της Ruhr. Εκεί λοιπόν είχαν βρει δυνατότητα να κυκλοφορούν και να κάνουν τους τραμπουκισμούς τους ντόπιοι νεοναζί συνήθως με ενισχύσεις από το σύνολο της χώρας. Πιο γνωστή επίθεσή τους ήταν η δολοφονία του πάνκη Thomas Schulz το 2005. Είχαν ανακηρύξει το υποβαθμισμένο προάστιο Dorstfeld σαν "εθνικό κέντρο" για την ευρύτερη περιοχή κι εκεί άνοιξαν υπό εναλλασσόμενες ονομασίες και διευθύνσεις ένα διαδικτυακό μαγαζί για να πουλάνε τα άθλια μπιχλιμπίδια τους σ' όλη τη γερμανία και να κάνουν τις μαζώξεις τους όταν οι αντιφασίστες/τριες τους κυνήγαγαν από τα άλλα σημεία συνεύρεσής τους. Αν συνυπολογίσει κανείς ότι στην τοπική αυτοδιοίκηση είχαν εκλεγεί και τρεις εκπρόσωποι του ακροδεξιού DVU κι ότι οι μπάτσοι συστηματικά παραβλέπουν τις εγκληματικές ενέργειές τους κυρίως εναντίον μεταναστών (και όσες έφθαναν στα δικαστήρια αντιμετωπίζονταν με το γάντι), οι ναζήδες ένιωθαν σχετικά άνετα στην πόλη. Με αποτέλεσμα εκεί να προσπαθούν να οργανώσουν τη Nationale Antikriegstag, ετήσια διαδήλωση τους ενάντια στον πόλεμο (των Η.Π.Α. βέβαια, γιατί είναι και αντιαμερικάνοι!). Και το θράσος τους φέτος ήταν τέτοιο που 250 από δαύτους επιτέθηκαν στην πρωτομαγιάτικη διαδήλωση του DGB (σα να λέμε της ΓΣΕΕ).

Όμως κάθε χρόνο παίρνουν οι γλόμπι την απάντησή τους από τον οργανωμένο αντιφασισμό. Φέτος ωστόσο η διοργάνωση της Antikriegstag που είχε κληθεί για τις 5 του Σεπτεμβρίου που πέρασε, κυριολεκτικά σβήστηκε απ' το χάρτη! Ήδη από την αρχή του έτους (δηλαδή πριν την επίθεση στο DGB κι όχι σαν απάντηση σ' αυτή) αντιφασιστικές συλλογικότητες είχαν ξεκινήσει την προετοιμασία των απαντήσεων σε περίπτωση που οι ναζήδες θα αποκτούσαν την επιθυμία να παρελάσουν. Με περισσότερες από 20 εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα και χιλιάδες flyers, πλακάτ και πανό είχαν κάνει από πριν γνωστές τις διαθέσεις εναντίωσης στη σχεδιαζόμενη εθνικιστική διαδήλωση. Σχημάτισαν την Ένωση-S5 που κάλεσε δύο διαδηλώσεις, μία για την παρασκευή 4-9, δηλαδή την προηγούμενη του φασιστικού καλέσματος και μία για τις 5-9, την ίδια μέρα. Επίσης οργάνωσαν κέντρο πληροφόρησης με άμεση τηλεφωνική και διαδικτυακή επικοινωνία, ραδιοφωνικές εκπομπές, κέντρο συνεννόησης και διαμονής όσων θα έρχονταν από άλλες πόλεις κ.α.. Στις διαδηλώσεις κάλεσαν επίσης πολλές άλλες συλλογικότητες (μέχρι και το DGB θεώρησε καλό να κινητοποιηθεί - είχε κι ένα αναπάντητο πέσιμο στην πλάτη του - και μπροστά σε τόση δυναμική κι ο δήμος του Dortmund κάλεσε - ειρηνικό βέβαια - αντιναζιστικό φεστιβάλ στις 5 του μηνός).

ΣΤΟ Dortmund ΤΟ καλοκαίρι ΚΡΑΤΗΣΕ και το ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ!

Το ένα από τα δύο καλέσματα των αντιφασιστών/τριών στην απογευματινή διαδήλωση της 4-9 είχε για μότο "Να νικήσουμε τον εθνικισμό! Να σπάσουμε τα σύνορα! Ενάντια σε κυριαρχία, λαό και πατρίδα" και το άλλο "Ο κυριότερος εχθρός είναι η ίδια η πατρίδα! Ενάντια σε έθνος, πόλεμο και ναζιστές!" και απαντούσαν στην κίβδηλη συσχέτιση εθνικισμού και αντιπολεμικού πνεύματος που έχουν βρει για νέο πρόταγμα οι οργανώσεις των νεοναζί. 800-1000 αντιφασίστες/τριες όργωσαν τους δρόμους της πόλης και έφθασαν μετά από αψιμαχίες με τους μπάτσους ξανά στο κέντρο της. Και τη νύχτα τα πράγματα είχαν ένταση με συμπλοκές αντιφασιστών με ομάδες νεοναζί και καταστροφές των αυτοκινήτων των τελευταίων ενώ βρέθηκε και λαμπαδιάστηκε και το τζιπ του Dietrich Surmann, αρχηγίσκου των νεοναζί στο Dortmund.

Και το σάββατο στις 5 του μηνός κορυφώθηκε η αντιφασιστική παρουσία με 2000 κόσμο στην πρωινή συναυλία στην πλατεία του δικαστικού μεγάρου. Στο τέλος της συναυλίας ο κόσμος μπήκε σε σχηματισμό διαδήλωσης με πάνω από 2300 άτομα, η οποία βγήκε από την περιοχή του δικαστηριακού συγκροτήματος και βρέθηκε αντιμέτωπη με μεγάλη αστυνομική δύναμη που ήθελε να αποτρέψει τον κόσμο να μπει στο κέντρο της πόλης. Δυναμικές συμπλοκές ακολούθησαν για να μην επιτευχθεί ο σκοπός τον μπάτσων και πράγματι δεν επιτεύχθηκε.

Μ' όλα αυτά (κι αν μπουκ στο λογαριασμό κι οι εκδηλώσεις των κομμμάτων-συνδικάτων-δήμου) ελάχιστος χώρος είχε μείνει στα νεοναζιστικά κωθώνια. Περιορισμένοι σε

ένα πάρκο στην άκρη της πόλης 600 γλόμπτοι με καταρρακωμένες διαθέσεις έληξαν τη συγκέντρωσή τους πέντε ώρες πριν το δηλωμένο αρχικό πλάνο τους. Η οργανωμένη δράση των αντιφασιστών/τριών τους στέρησε οποιαδήποτε δυνατότητα κεντρικής προβολής τους κι ούτε καν τους άφησε να νιώσουν ασφαλείς στο υποτιθέμενο "δικό τους" προάστιο, το Dorstfeld. Τα συλλυπητήριά μας, και του χρόνου χειρότερα!

Κι όσο για τους γερμανούς συντρόφους, θα φωνάξουμε μαζί τους Viva Antifa!

***ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΦΕΤΟΣ ΝΑ
ΓΙΝΕΙ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ...***

... KAI TOY MAH

Στις 31 του Ιουλίου που πέρασε η 18χρονη Caster Semenya από τη Ν. Αφρική σημείωσε παγκόσμιο ρεκόρ στα 800m γυναικών. Ήδη από τότε άρχισε να γίνεται λόγος για το ότι πέρα από γυναικεία είχε και ανδρικά αναπαραγωγικά όργανα. Το χρυσό μετάλλιο της όμως στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στις 19 του Αυγούστου έκανε την Αυστραλία να προσβάλει υπέρ δικής της αθλήτριας τη νίκη της Semenya με την αιτιολογία ότι δεν ήταν γυναίκα και δε θα έπρεπε να αγωνίζεται μαζί με τις γυναίκες. Από τότε τα πράγματα πήραν επιστημονικομπάτσικη πορεία. Η Semenya αναγκάστηκε να υποβληθεί σε εξετάσεις, με τις οποίες θα έβγαине το πόρισμα για το ποιο είναι το φύλο της.

Αυτά μπορεί να φαίνονται όχι και τόσο δραματικά στα αυτιά κάποιου που αφενός έχει συνηθίσει να ακούει για τις παραξενιές που παίζουν συνήθως στο χώρο του αθλητισμού αφετέρου αποδέχεται ούτως ή άλλως την αλήθεια και την αναγκαιότητα των εξετάσεων κάθε είδους. Και οι δύο όμως παραδοχές είναι κάλπικες. Η πρώτη γιατί ενώ πολλοί "υπεραθλητές" δεν μπορούν να θεωρηθούν σωματικά "κανονικοί" (άλλος έχει υπερμεγέθη καρδιά, άλλος τεράστιο βηματισμό, άλλος εξαιρετική ευλυγισία στους καρπούς κ.ο.κ.), κι οι σωματικές ιδιαιτερότητές τους γίνονται αποδεκτές σαν παραξενιές της φύσης ή και σαν πηγές ταλέντου, αυτή η αποδοχή ωστόσο αφορά μόνο τον ανδρικό αθλούμενο πληθυσμό. Στις περιπτώσεις όμως των γυναικών "υπεραθλητριών" κανείς δεν αποδέχεται πλέον μια ιδιαιτερότητα αλλά καταδικάζει μια ανωμαλία. Και το πιο συνηθισμένο είναι αυτή την "ανωμαλία" να τη συσχετίζει με το φύλο. Έτσι είναι μεγάλος ο αριθμός αθλητριών που κατηγορούνταν για υπερβολικό ανδρισμό ή ελλιπή θηλυκότητα. Σαν αυτή η μομφή να μειώνει τις ικανότητες τους σε έναν αθλητισμό που ούτως ή άλλως μετράει

ΣΩΜΑΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΑ

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΝΑ ΤΑ ΟΡΙΖΟΥΝΕ

επιδόσεις: "να εντάξει, τρέχει γρήγορα, αλλά κοιτά την, μοιάζει με άνδρα". Κι η δεύτερη παραδοχή για τις εξετάσεις δεν ευσταθεί, καθώς εξετάσεις φύλου δεν υπάρχουν. Δηλαδή δεν υπάρχει μια στάνταρ διαδικασία στην οποία κάποιος με άσπρες ρόμπες θα αναλύσουν ουσίες, θα μετρήσουν, θα ξύσουν τα κεφάλια τους και θα αναφωνήσουν: "Είναι Άντρας!" ή "Είναι Γυναίκα!". Ανέκαθεν βέβαια υπήρχε και στον αθλητισμό η αγωνία να επιβεβαιώνεται η αυστηρή κοινωνική διάκριση των φύλων. Για πολλά χρόνια στις ολυμπιάδες οι αθλήτριες

όφειλαν να παρελαύνουν γυμνές μπροστά σε μέλη της οργάνωσης. Αργότερα και μέχρι και σήμερα το ρόλο αυτό θα παίζει ο έλεγχος των γυναικείων χρωμοσωμάτων, αν και έχει αναγνωρισθεί ότι δεν αποδεικνύει τίποτα για το φύλο - μόνο στην ολυμπιάδα του 1996 υπήρξαν 8 περιπτώσεις γυναικών με XY στο χρωμόσωμα (αντί του αναμενόμενου XX) και σε όλες επιτράπηκε να αγωνιστούν - και πουθενά δεν οδήγησε και στην περίπτωση της Semenya.

Για να αποφευχθούν τα γενικότερα σχετικά προβλήματα που κρατούν από παλιά, κι επειδή ως γνωστόν λόγω του ντοπαρίσματος κλειτορίδες γίνονται πένα και το αντίστροφο, οι ειδικοί του αθλητισμού επέτρεψαν να αγωνίζονται και άτομα που έχουν αλλάξει φύλο, στους ολυμπιακούς του 2004 (λέτε η αρχαιοελληνική ομοφυλοφιλική παράδοση να τους ενέπνευσε;). Υπό την προϋπόθεση βέβαια να έχουν σταθεροποιηθεί φανερά σε ένα φύλο. Ο ασάλινος νόμος της κανονικότητας των σωμάτων πρέπει να παραμείνει απaráβoτος.

Αλλά τίποτα από όλα αυτά δε λύνει το ζήτημα της Semenya. Αν αυτή είχε αποκτήσει ανδρικά γεννητικά όργανα λόγω ντοπαρίσματος, μάλλον δε θα υπήρχε πρόβλημα. Όλες οι εξετάσεις-πατέντες στις οποίες την υποβάλλουν, όπως η μέτρηση τεστοστερόνης, υπονοούν τη μομφή του ντοπαρίσματος αφού ακολουθούν κατά γράμμα την τελετουργία της. Το παράλογο όλης αυτής της διαδικασίας είναι η ποινή για την αμφισβήτηση της διουκότητας των φύλων. Και καθρεφτίζει τη μανιώδη αγωνία τους να μετατρέψουν ένα ζήτημα σφικτά δεμένο με τους κοινωνικούς καταναγκασμούς σε πρόβλημα που λύνεται κάτω απ' το επιστημονικό μικροσκόπιο.

Εν αναμονή της επιστροφής του γερμανικού γκοθομέταλ συγκροτήματος ραμσάην κάποιοι θα περίμενε ηχητική και οπτική ικανοποίηση. Κατόπιν χρόνιας απουσίας τους καθώς και βλέποντας και κρίνοντας από τις προηγούμενες δουλειές τους όλο και κάποιες ιδέες θα είχαν να αφηγηθούν βρε παιδί μου. Η επιστροφή τους, λοιπόν, ξεκίνησε με το σινγκλ και βίντεο κλιπ (german) russy σε μετάφραση (γερμανικό) μουνί. Το περιεχόμενο είναι κάμποσες ιστορίες από τα κλασικά πορνό για παράδειγμα 0 ο άντρας ο πετυχημένος, ο πάρτι άνιμαλ, ο πλεμπτόης, ο έτσι συναντά τη γυναικάρα που διψάει να τον "πάρει". Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους τα μέλη της μπάντας όπου με σώματα στιβαρά και ρωμαλέα πτέη γαμάνε τις γκόμενες ρίχνοντας σπέρμα για φινάλε. Επιπλέον, ξελαρυγγιάζονται φωνάζοντας τη λέξη γερμανία όπου κατά τη διάρκεια της κραυγής κυματίζουνε περιτράνα μεγάλες σημαίες της εν λόγω χώρας. Ενδιαφέρον είναι πως ο τραγουδιστής απαγγέλει από τα μικρόφωνα μιμούμενος τον χίτλερ. Όλο αυτό οδήγησε στη λογοκρισία του κομματιού.

Το τραγούδι έχει γερμανικούς και αγγλικούς στίχους. Επίσης, αυτό το βίντεο κλιπ μπορούσες να το δεις μόνο από ένα γερμανικό σάητ με τσόντες εκεί που δηλαδή σε παρέπεμπε το επίσημο σάητ των ραμσάην.

SEX FOR MONEY ΓΙΑΤΙ ΠΕΙΝΑΜΕ HONEY

Το συγκρότημα είναι γνωστό για τα κάπως "φαγμένα", "σκοτεινά" βίντεο κλιπ συμβαδίζοντας με το ύφος των στίχων τους. Στίχοι που πολλές φορές μιλάνε για το σεξ περιγράφοντας ερμαφρόδιτες, σαδομαζοχιστικές, ανθρωποφαγικές, αιμορικτικές κουλουπού καταστάσεις. Προς τα έξω, η άποψη που ακούγεται είναι πως το russy είναι σαρκαστικό, μία κριτική στη γερμανική πορνοβιομηχανία. Από την αρχή μέχρι το τέλος το όλο πράγμα είναι αντιγραφή μίας τσόντας. Πως η πιστή αναπαράσταση μιας τσόντας προκαλεί σαρκασμό είναι μέγα μυστήριο. Τα μέλη της μπάντας βγήκαν μάγκες αφού και γαμάνε και κάνουνε κριτική στο γαμήσι και πρωτοπορούνε στο να κυκλοφορούνε κάτι τόσο γραφικό που κανείς "διάσημος" δεν τολμά να βγάλει. Καθησυχάζουν το κοινό τους με το να τους λένε πως μια κριτική ασκούνε και, παράλληλα, χαϊδεύουν τα αφτιά, τα μάτια κ.ά. σε ένα άλλο κοινό που το λιγότερο που θα πάρουνε απ' το τελευταίο είναι φήμη.

Από τη γέννηση του διαδικτύου, άνθισε η διακίνηση της μουσικής με αποτέλεσμα να έχουνε πέσει οι πωλήσεις των σιντί. Η εποχή που διανύουμε θέλει τις δισκογραφικές εταιρίες να ψάχνουνε τρόπους να βγάλουνε χρήμα από παντού για να ξεφύγουνε από τον πάτο που οι ελάχιστες πωλήσεις έχουνε ρίξει τις εταιρείες. Ο τρόπος αυτή τη φορά ήταν να τα τσεπώσουνε διαφημίζοντας ένα πορνοσάητ. Αυτό είχε ξαναγίνει στο παρελθόν με την πίτσιζ (τραγουδίστρια που ασχολείται επίσης με το σεξ) και το set it off όπου είχανε βγει δύο βίντεο κλιπ ένα συνηθισμένο και το δεύτερο διαφήμιζε (γερμανικό) τσοντοσάητ.

Ως γνωστό, τα σινγκλ πουλάνε ανεξάρτητα από τα άλμπουμ και τα συγκροτήματα. Με τον ντόρο που έγινε για το λογοκριμένο, πιασάριο, με αγγλογερμανικούς στοίχους τραγούδι, κατέληξε να γίνει σουξέ πουλώντας αντίτυπα του σινγκλ αυγατίζοντας τα λεφτά στις τσέπες της δισκογραφικής.

Εν τω μεταξύ, δεν έπρεπε να αφήσουνε παραπονεμένο το ναζί κοινό. Βρήκαν ευκαιρία να υψώσουνε, σαρκαστικά πάντα, τις σημαίες του πρώην "άριου" έθνους και να μιμηθούν τον νεκρό ναζί χίτλερ. Οι γερμανοί που έχουνε ρετσινιά μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο δεν βγαίνουνε με σημαίες εύκολα προς τα έξω. Αν το κάνεις όμως σαρκαστικά, περνάει στο ντούκου.

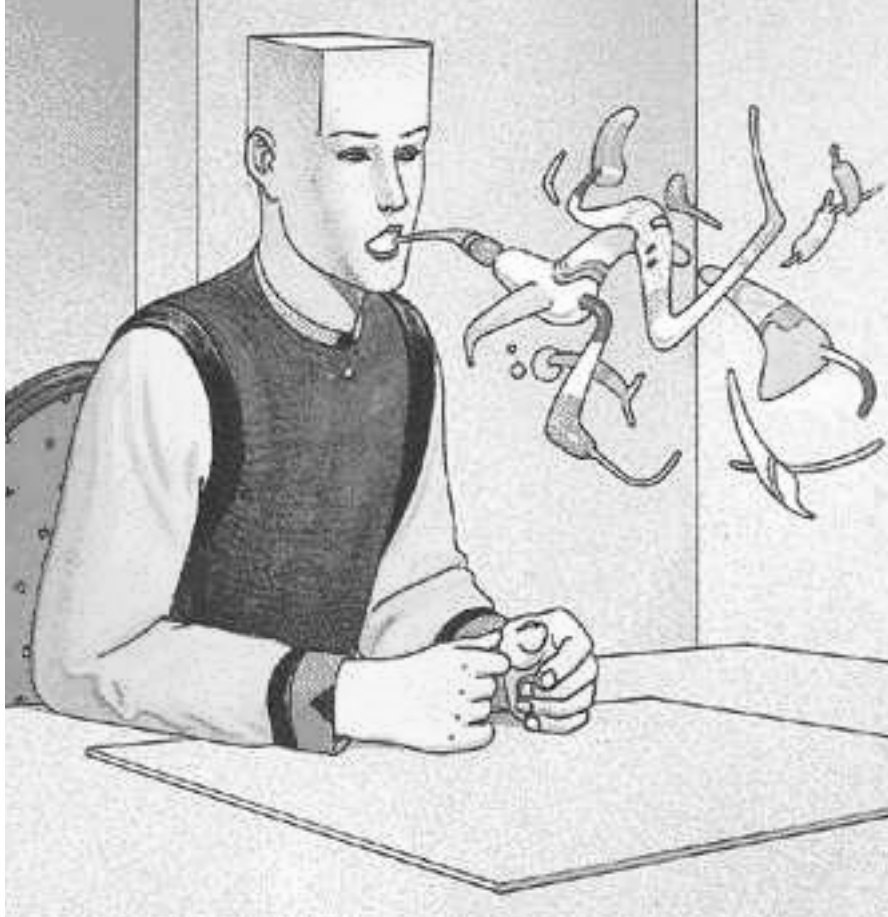
Στις μέρες μας που για να είσαι ορατός υπάρχει ζόρι, οι ραμσάην τραβάνε μαλακία και οι δισκογραφικές γεμίζουνε ευρώ. Περιμένουμε σε τι άλλο καραγκοζιλίκι το εμπόριο θα ωθήσει τις εταιρίες και τους "καλλιτέχνες" να κάνουνε.

Οι τελευταίες εποχές, περιβάλλονται από έναν καθωσπρεπισμό και μία ωραιότητα σπαζοκόκκαλη. Πρέπει το κάθε άτομο να επενδύσει πολλά: χρόνο, χρήμα, μόχθο, στερήσεις. Όλα αυτά στο βωμό του αισθητικά αποδεκτού σώματος που πάει αυτοκόλλητα με μία σιχαμένη ευγένεια. Εντάξει, έτσι είναι συγκροτημένα τα άτομα στην κοινωνία και ειδικότερα στις κουλτούρες της Δύσης. Το καλαίσθητο είναι συνδεδεμένο άρρηκτα με το έι τι εμ. Ο χαρακτήρας του κάθε ατόμου έχει ριζωμένη την ηθική η οποία δεν απομακρύνεται από την ηθική του συνόλου και η οποία ορίζει τη συμπεριφορά και οριοθετεί τις πράξεις ενός ατόμου. Το άτομο βαπτίζεται ως κανονικό εφόσον ακολουθεί όλα τα παραπάνω.

Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΦΡΙΚ

Το να διαφέρεις εξωτερικά και εσωτερικά από το κανονικό σε αποκλείει από τις διαδικασίες της κοινωνίας, όπως το να βρεις εργασία. Εκτός κι αν βρίσκεσαι σε ένα περιβάλλον, μία κοινότητα με όμοιους σου, έναν "εναλλακτικό" χώρο. Δε βρίσκεις εύκολα δουλεία αν πας με τα πέρσινγκ, τα τατουάζ, το "έτσι" μαλλί κοτσάροντας τα στο αφεντικό, που, πιχι, για να πουλάς τσίχλες απαιτεί να φοράς τακούνι. Τα τατουάζ τα κρύβεις, τα πέρσινγκ στην τσέπη βάζεις, το μαλλί το κατεβάζεις, φτάνεις στα όρια του κανονικού και ίσως βρεις καμία δουλίτσα, κάποτε. Βέβαια, οι όσοι προλετάριοι έχουνε επιπλέον και πιο ρυτιδιασμένα πρόσωπα τρώνε πόρτα με συνοπτικές διαδικασίες. Είναι κοινωνικά απαράδεκτο να μην έχεις κάνει καριέρα μέχρι τα σαράντα (ειδικά αν δεν υπάρχει η δικαιολογία της τεκνοποίησης και της οικογένειας).

Το να διαφέρει, λοιπόν, κάποιος εξωτερικά και εσωτερικά τον κάνει φρικιό. Γίνεται φρικιό μπροστά σε μια κοινωνία στην οποία δεν έχει άλλον τρόπο να υπάρχει. Οι διαφορετικοί επιβιώνουν λοιπόν ως φρικιά κι επιβιώνοντας μπορεί να φτιάχνουν και υποκουλτούρες, ας πάρουμε σαν παράδειγμα το πανκ. Ο τρόπος ζωής των πανκιών είναι τελείως αντικομορμιστικός. Η εμφάνιση τους προκαλεί αυτομάτως την ταύτισή τους με αντιναζί, αντιεξουσιαστικές, "διαφορετικές" συμπεριφορές. Η κοινωνία τους εντάσσει στο περιθώριό της. Αλλά ακόμα και τα φρικιά-πάνκηδες θα μπορούσαν να σοκαριστούν από μια ακόμα πιο έντονη διαφορετικότητα. Ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν ο gg allin στις ήπα. Όταν το '77 πρωτοεμφανίστηκε στην πανκ σκηνή, έπεσαν οι τρίχες από τις μοϊκάνες των πάνκηδων. Ανακούφιζε το άντερο του στη σκηνή, γεύονταν το έδεσμα του πρωκτού του και το μοιραζόταν με το κοινό του. Χτυπούσε τον κόσμο, τον εαυτό του, αυτοσοδομιζόταν. Σόκαρε με αυτήν την προβολή του σώματος σε ρόλο αξιοζήλευτα ασήμαντο. Σόκαρε τόσο που τα ίδια πανκιά, υπερασπιστές της διαφορετικότητας, τον αποκαλούσαν κουήρ (περίεργος, πούστης), όπως ομοίως έπραττε και ο λοιπός αμερικάνικος λαός. Κοντολογίς κανείς σχεδόν δε δέχονταν τη διαφορετικότητα του ούτε η ίδια του η κουλτούρα. (Φυσικά όσο και να σόκαρε άλλο τόσο ενέπνευσε. Παράδειγμα είναι μία συναυλία του το '93 όπου εκατό πανκιά "μπαχάλεψαν" τις γύρω γειτονιές της νέας υόρκης με τη λήξη της συναυλίας). Οι αντικομορμιστές μια χαρά μπορούν να "κομορμίζονται".

Αν κοιτάξουμε όμως τριγύρω μας, ο κόσμος είναι γεμάτος φρικιά. Παραμορφωμένοι, "άσχημοι", αλλόκοτοι, "ελαττωματικοί". Για λόγους επιβίωσης, για να μπορέσουν να αντέξουν την κοινωνική περιθωριοποίηση, τα απανταχού παρόντα φρικιά αναπτύσσουν ιδιαίτερες προσωπικότητες. Ο περίγυρός τους κάνει δεχτά τα άτομα αυτά, για την κοινωνία είναι πάτος όμως. Είναι παραδείγματα προς αποφυγήν, υποκείμενα για χλευασμό. Τέτοια φρικιά χρησιμοποιεί στα σόου της η πάνια. Η μέινστριμ κουλτούρα έχει καταφέρει να βγάλει λεφτά μέχρι και από τον πιο "αποκρουστικό" ξεδοντιάρη, χαράσσοντας παράλληλα στη συνείδηση του καθενός ότι χωρίς κανονική οδοντοστοιχία δεν έχει θέση παρά στο περιθώριο.

Το φρικ δεν αφορά μόνο την εμφάνιση αλλά και τη συμπεριφορά, είναι κι αυτή που απαγορεύεται από τη σοκαρισμένη πλειοψηφία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το συνήθειο των μεταναστών από χώρες της ασίας να περπατάνε χέρι-χέρι δύο άντρες ως ένδειξη της φιλίας τους. Προηγήθηκε πολύ δούλεμα, κράξιμο, άγρια βλέμματα από τα ντόπια ηθικά άτομα ώστε πλέον οι ασιάτες στις δυτικές χώρες σπάνια να τολμούν να κρατηθούνε δημόσια. Η συμπεριφορά τους είναι φρικ γιατί η εξατομίκευση έχει φτάσει στο πετσί των "πολιτισμένων" κρατών. Κάθε αχρείαστη χειρονομία, βλέμμα δηλώνει παράλογη, περιττή έκφραση. Δηλώνει πως ο άλλος είναι φρικιό, μη κανονικός. Χρήζει καταστολής. Είτε λεκτική καταστολή έτσι ώστε το φρικιό να μπει πίσω στο όριο του κανονικού. Είτε το τσουβαλιάζει στις διάφορες ομάδες "ιδιαιτερότητας" που έχουνε φτιαχτεί για να είναι τα πάντα ορισμένα. Είτε μέσω της ψυχιατρικής, στις τραβηγμένες περιπτώσεις, που με τα χάπια το επαναφέρει στη αποδεκτή και άκακη ντάγκλα. Είτε ασκώντας σωματική βία. Γιατί μέσα σ' αυτήν την κοινωνία, μη κανονικός σημαίνει αδύναμος. Κάποιος που είναι εύκολο θύμα στις ορέξεις των "κανονικοποιών".

Για να μην πηγαίνουμε μακριά, πρόσφατα, είναι στα μυαλά όλων ο σαματάς που ξεκίνησε στον άγιο παντελεήμονα. Σύσσωμη η ελληνική κοινωνία (δεξιόι και αριστεροί) συμφωνούνε πως οι μετανάστες ζούνε σε απαράδεκτες συνθήκες στα σπίτια τους (χωρίς νερό πχ.). Αυτό που δεν αναφέρει

κανείς είναι πως όλοι οι πενιγρότεροι και βάλε έλληνες σε τέτοιες συνθήκες μεγάλωσαν. Ξυπόλητοι, παιδιά, γονείς, πεθερικά μοιράζονταν ένα δωμάτιο, διατηρούσανε ζωντανά στις αυλές τους, φορούσανε μπαλωμένα ρούχα, μπάνιο δύο-τρεις φορές το χρόνο (χειρότερες ακόμα συνθήκες βίωσαν οι έλληνες στην ξενιτιά). Τώρα όμως που έχουν αφήσει αυτή τη ζωή πίσω τους κι έχουνε ανέβει ταξικό επίπεδο, δείχνουν πως δεν μπορούν να υπομείνουν ούτε την αισθητική που συνοδεύει μια τέτοια ζωή. Ενοχλούνται από τους μετανάστες επειδή διαφέρει ο τρόπος διαβίωσης τους, οι συνήθειές τους, η συλλογική τους κουλτούρα. Οι μετανάστες είναι τα φρικιά της εποχής μας.

Το σίγουρο είναι πως τα φρικιά είναι ζωτικά στο μάτι και θεραπευτικά στην ψυχοσύνθεσή μας. Πόσο απολυτρωτικά θα ήταν αν η ίδια η ψυχοσύνθεσή μας εκδηλώνονταν με μη κανονικές συμπεριφορές.

σκατά και εμετοί

σε όλους στη βουλή

